

Chương 177: Kỳ Nghỉ Hè Ở Biệt Thự Liana Tại Quần Đảo Edina (5) - Nhậu Thoyyy

(Số từ: 4758)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:16 PM 10/04/2023

Nơi mà Liana đưa tôi đến là căn phòng lớn nhất trong biệt thự. Chỉ được chiếu sáng bởi một ngọn đèn yếu ớt duy nhất, căn phòng tràn ngập ánh đèn vàng dịu.

Không chỉ có tôi; những người khác cũng đang ngồi quanh bàn hoặc trên ghế sofa trong phòng. Tôi là người cuối cùng đến.

Và trên bàn là những xô nước đá chứa đầy những cái chai không tên.

"...Ồ."

"Nếu những người hầu nhìn thấy chúng ta uống rượu, họ sẽ làm ồn lên, vì vậy tôi đã đợi cho đến khi họ về chỗ ở của mình."

Tôi đến nhanh như chớp vì nghe nói sẽ có rượu.

Tình hình giống như một số đứa trẻ bí mật uống một ít rượu trong một chuyến dã ngoại. Đó là một điều rất bình thường, nhưng nó thực sự đã xảy ra trong thế giới này, vì vậy nó cảm thấy hơi kỳ lạ.

Thế giới này đã bị pha trộn bao nhiêu với thế giới hiện đại của chúng ta?

Mặc dù nó vẫn còn một chút khác biệt. Bởi vì rượu trên bàn không phải là soju, mà là một loại rượu có nồng độ cồn cao. Nhân tiện, tôi thực sự không chắc liệu trẻ vị thành niên có được phép uống những thứ như thế ở thế giới này hay không. Về mặt của Harriet thoáng chút phấn khích, Heinrich và Adelia cũng vậy.

“Cậu đã từng uống rượu chưa?”

“Ừ, không nhiều đâu.”

Tôi gật đầu trước câu hỏi của Liana. Ellen chỉ biết ngồi yên. Có vẻ như Liana thực sự đã ăn và uống rất nhiều thứ trong bí mật.

Cô ấy không phải là một đứa trẻ hoàn toàn có vấn đề sao? Cô ấy thậm chí còn cố gắng làm cho các bạn cùng lớp của mình uống rượu.

Càng biết nhiều về cô ấy, tôi càng ngạc nhiên.

"Nếu cậu không muốn uống, không ai ép cậu."

Liana khéo léo mở một trong những cái chai và rót nước vào từng chiếc cốc của chúng tôi.

Sau đó, cô đặt một ít nước đá vào chúng.

“N-nhưng... Nếu chúng ta gặp rắc rối thì sao?”

“Tôi chưa bao giờ uống rượu trước đây...”

Harriet và Adelia trông hơi căng thẳng và sợ hãi.

“Ai sẽ mắng cậu? Chỉ cần làm điều đó một lần và cậu sẽ thấy.”

Cô ấy là người sẽ được tha thứ, bất kể cô ấy đã làm gì sai. Ellen nhìn chăm chăm vào chất lỏng màu vàng trong cốc của mình.

Nghĩ lại thì, khi chúng tôi ở Darklands, Ellen đã nói với tôi rằng nếu tôi uống rượu, cô ấy sẽ muốn uống cùng tôi, nên có lẽ cô ấy tò mò về điều đó.

Tuy nhiên, có vẻ như lời hứa đó sẽ được thực hiện trong một bối cảnh rất khác. Heinrich đang nhìn vào ly rượu của mình với vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

Tôi không thực sự lo lắng.

Tôi lập tức uống cạn ly whisky.

“Kuaah... Chính là nó.”

Tôi không có lý do gì để từ chối đồ uống, vì dù sao tôi cũng đã quyết định chơi ở đó. Mọi người đều ngây người nhìn tôi khi tôi uống thứ đó mà không do dự.

Cảm giác nóng bỏng đó xuống cổ họng tôi...

Điều đó là vậy đó.

Đã lâu đến nỗi tôi gần như quên mất cảm giác đó như thế nào.

“T-thì... V-vậy thì tôi cũng vậy!”

Heinrich nhìn chăm chăm vào ly của mình rồi uống cạn như thể đã hạ quyết tâm.

“Khụ, khụ, khụ!”

Sau đó, hắt ta ho nhiều lần, có vẻ như bị nghẹn.

“Haaah... Haaah... C-cổ họng tôi như muốn bốc cháy vậy.”

Liana vỗ lưng Heinrich một cái, thở dài. Người ta phải chuẩn bị tinh thần đón nhận thứ mình rót xuống cổ họng, nếu không cơ thể người ta sẽ đào thải nó, đồ ngốc.

“Đây không phải là thứ đồ uống cậu có thể uống liền một hơi. Anh chàng đó thật kỳ lạ.”

Liana đã cảnh báo Heinrich đừng làm theo gương của tôi vì tôi đã uống nó như một phát súng. Adelia và Harriet nghiêng đầu và thè lưỡi uống một chút rượu whisky.

"Vị đắng!"

“Ugh...”

Ellen cũng nhấp một ngụm trước khi hơi nhú mày.

"Vị đắng."

Yeah, những người đó thậm chí biết gì về hương vị của rượu? Liana dường như đoán trước được rằng họ sẽ phản ứng như vậy nên cô mở nút một chai khác.

“Vậy thì các cậu nên uống đồ ngọt đi.”

Liana, người có vẻ thích rượu ngọt hơn, đã rót một ít vào ly của ba người đó và ly của cô ấy. Sau

khi thấy cô ấy phân biệt rượu như vậy, cô ấy không thể chỉ uống một hai chai đúng không?

Cô rời Temple vào mỗi cuối tuần để trở về dinh thự của Công tước Grantz ở Thủ đô. Có thể nào cô ấy không làm điều đó vì cô ấy cảm thấy thoải mái hơn ở nhà mà vì cô ấy không thể uống rượu ở Temple?

Tôi cảm thấy gần như chắc chắn về điều đó.

Sau khi cả ba uống cạn ly rượu ngọt, họ gật đầu.

“Oa, món này ngon quá.”

Harriet.

“Ừ... Nó ngọt.”

Adelia.

“Không sao đâu.”

Và phản ứng của Ellen.

"Là vậy sao? Sau đó, cậu có thể uống cái này."

Liana nhìn tôi, chớp lấy một cái chai và cười khúc khích.

“Cậu không thích đồ ngọt đúng không?”

"Vâng. Tôi ổn."

Cô ấy dường như đã nhớ lại lần chúng tôi đến quán cà phê tráng miệng và tôi đã đề cập đến điều đó. Tất nhiên, tôi có thể thấy rõ lông mày của Heinrich nhú lại một chút khi nghe điều đó.

“Còn cậu thì sao, Heinrich? Muốn một số chai này, quá mạnh không? Nếu nó quá mạnh...”

“...Không, tôi sẽ gắn bó với cái này.”

Liana có lẽ không biết rằng Heinrich thực sự quan tâm đến cô ấy, vì vậy cô ấy có lẽ cũng không nhận ra rằng lời nói của mình đang khiêu khích Heinrich khá nhiều.

Tại sao Heinrich luôn cố gắng cạnh tranh với tôi? Thằng nhóc đó. Tất nhiên, tôi biết rằng Heinrich không muốn tỏ ra yếu đuối trước cô gái mà mình quan tâm.

'Tao không phải là đối thủ của mày hay gì đó, đồ khốn.'

Tôi thực sự không thể nói với hắn điều đó, vì vậy tôi chỉ ngồi lại và xem.

* * *

Liana, Heinrich và tôi uống rượu whisky.

Ellen, Harriet và Adelia uống rượu ngọt.

Chúng tôi ăn sô-cô-la và pho-mát như đồ ăn vặt.

Vì đó là lần đầu tiên đối với hầu hết họ, mọi người chỉ uống một hoặc hai ly một cách tình cờ.

Tuy nhiên, thông thường trong những trường hợp đó, người ta đột nhiên bắt đầu nghĩ điều gì đó như:

‘Huh? Món này ngon phải không các cậu. Và tôi thậm chí không say!’

Sau đó, đột nhiên, một người sẽ thức dậy với một trần nhà xa lạ.

“N-này. Đó không phải là nước trái cây. Uống nó từ từ thôi. Sau đó, cậu sẽ nhận được một chút say.”

“Nghe này, cảm giác say chỉ đến sau một thời gian. Vậy nên hãy uống từ từ thôi, Ellen.”

“Được rồi. Hiểu rồi.”

Ellen cứ nốc cạn những ly rượu như uống nước nho nên cô phải hết sức cẩn thận. Harriet và Adelia, những người cũng làm như Ellen, bắt đầu kiểm chế bản thân trước lời nói của tôi.

“Nhưng tôi thực sự thắc mắc rằng Ellen sẽ như thế nào khi say rượu.”

Liana nhìn chăm chăm vào Ellen với một nụ cười tinh tế trên môi. Tôi chắc chắn tò mò về những gì cô ấy sẽ như thế nào. Cô ấy sẽ nói nhiều hơn nữa?

Cô ấy cũng có thể ngủ thiếp đi. Người ta sẽ không biết mình sẽ hành động như thế nào khi say nếu trước đó chưa từng say.

“Nhân tiện, tất cả các cậu dự định làm gì trong học kỳ tới? Giống như các lớp học.”

Liana hỏi chúng tôi kế hoạch của chúng tôi trong học kỳ tới là gì. Cho đến nay, chúng tôi đã không thực sự nói chuyện nhiều với nhau, vì chúng tôi đã quá bận rộn để chơi xung quanh. Vì vậy, lần duy nhất chúng tôi thực sự có một cuộc trò chuyện

thích hợp là tại bữa tiệc uống rượu do Liana tổ chức.

“Chà... tôi nghĩ mọi thứ sẽ khá giống với học kỳ đầu tiên đối với tôi. Tôi chủ yếu tham gia các lớp Ma thuật... Tôi nghĩ Adelia cũng tham gia hầu hết các lớp đó. Nếu có bất cứ điều gì... tôi có thể tham gia nhiều lớp học hơn về [thuật giả kim] trong khoảng thời gian này.”

“Ừ... Kế hoạch của tôi khá giống với kế hoạch của Harriet.”

Hai người đó là những người duy nhất trong Class A học chuyên ngành ma thuật, vì vậy có vẻ như họ đã lên kế hoạch gắn bó với nhau, thậm chí trong suốt học kỳ thứ hai.

Tiếp theo, mắt cô ấy hướng về phía tôi.

“Tại sao tôi lại làm bất cứ điều gì khác đi? Huấn luyện [sức mạnh siêu nhiên], thiền định và rèn luyện [độ nhạy ma thuật] ít nhiều là bắt buộc. [Kiếm thuật]... Tôi thực sự không thể nghĩ ra bất cứ điều gì khác.”

Tôi đã nghĩ đến việc học cùng lớp kiếm thuật với Ellen. Rõ ràng là tôi sẽ được huấn luyện [sức mạnh siêu nhiên] với Heinrich và Liana. Rất cuộc, bức tranh lớn hơn đã không thay đổi. Ellen dường như suy nghĩ một lúc.

“Tôi chắc cũng sẽ không làm khác đi đâu. Nếu tôi phải nói điều gì đó... Có lẽ là lớp Sinh thái quỷ.”

“...Sinh thái quỷ?”

“Đúng vậy.”

Tất cả chúng tôi đều nghiêng đầu bối rối trước những lời vô nghĩa của cô ấy. Tôi không biết Hệ sinh thái Quỷ sẽ thuộc loại nào. Tuy nhiên, xét theo tên của nó, nó có lẽ là một lớp học về quỷ.

Có lẽ Ellen đã nhận ra khi cô ấy đối phó với những Zombie mà cô ấy không hề biết trước về chúng, vì vậy có vẻ như cô ấy muốn tìm hiểu thêm trong trường hợp cô ấy gặp lại những sinh vật mà cô ấy không biết.

Tốt...

Phải.

Thực sự khi tôi nghĩ về nó, tôi có lẽ sẽ phải học những điều đó nhiều nhất. Tôi cũng có thể phải tham gia lớp học đó với Ellen.

“Hmm... Hệ sinh thái quỷ. Điều đó nghe có vẻ thú vị. Tôi cũng nên tham gia nó chứ?”

Liana dường như cũng quan tâm đến lớp Sinh thái quỷ đó.

“Nhân tiện, tại sao cậu lại muốn tham gia một lớp học về Quỷ khi chúng ta sẽ không bao giờ gặp được— Ah.”

Harriet ngay lập tức ngậm miệng lại khi cô ấy đang đặt ra câu hỏi cơ bản về lý do tại sao ngay từ đầu Ellen lại muốn chọn một lớp học như Sinh thái quý. Có chuyện gì đó đã xảy ra ở Darklands. Một cái gì đó chúng tôi không thể nói với cô ấy.

Cô nghĩ rằng đây là lý do, vì vậy cô ngừng hỏi. Về mặt của Ellen tối sầm lại khi cô nhận ra rằng mình đã mắc một sai lầm nhỏ và để lỡ một điều gì đó.

Khi tâm trạng trở nên hơi kỳ lạ, Liana nâng ly của mình.

“Đáng lẽ tôi không nên đề cập đến các lớp học trong khi chúng ta vẫn còn kỳ nghỉ, vì vậy hãy uống thôi.”

Khi trong một bữa tiệc uống rượu, người ta chỉ có thể uống khi bầu không khí có chút khó xử.

Cô ấy thực sự là một học sinh cao trung? Không phải cô ấy thực sự là người sở hữu linh hồn của một người ở độ tuổi ba mươi hay bốn mươi sao?

Chúng tôi trò chuyện đủ thứ chuyện trong căn phòng được chiếu sáng bởi ngọn đèn vàng lò mờ.

“Nghĩ lại thì, sẽ có một lễ hội trong học kỳ thứ hai của chúng ta.”

Đó là một sự phát triển tiêu chuẩn trong các câu chuyện thuộc thể loại cuộc sống học đường.

Vào mùa hè, nó sẽ là biển. Vào mùa đông, đó sẽ là suối nước nóng.

—Và các lễ hội của trường.

Cuộc sống học đường gần đây đã trở nên hơi nhàm chán, nhưng tôi chắc chắn đã đưa vào thứ gì đó sẽ khiến người khác buồn nếu họ bỏ lỡ nó. Vì vậy, Lễ hội Temple, với hơn 100.000 người tham dự, rất hoành tráng.

“Umm... Nhưng theo như tôi biết, Royal Class sẽ không chỉ tận hưởng lễ hội... Tôi nghe nói...”

Harriet nói hơi ngập ngừng. Liana gật đầu.

“Ừ, sẽ có một trận chiến.”

Một cuộc thi.

“Với Orbis Class?”

Có hai lớp học đặc biệt ở Temple.

—Royal Class cho tài năng, và Orbis Class cho kỹ năng.

Orbis Class và Royal Class sẽ có một trận giao hữu trong lễ hội.

Đó thực sự là một trong những sự kiện chính của Lễ hội Temple.

Trong bản gốc, có một sự cạnh tranh khốc liệt giữa Class A và B trong Royal Class, và bên ngoài lớp, đó là với Orbis Class.

Đó là hai loại đối thủ được tìm thấy trong tiểu thuyết.

Vì vậy, trong học kỳ đầu tiên, Class A được giới thiệu là đối thủ, và trong học kỳ thứ hai, một nhóm

đối thủ mới gọi là Orbis Class đã được giới thiệu thông qua Lễ hội.

Thành thật mà nói, chỉ có một vài người có kỹ năng nhất định, bởi vì học sinh của Class A hoàn toàn được chọn dựa trên tài năng của họ. Nếu tôi phải chọn một số người để đại diện cho Class A, thì đó sẽ là ba anh em ngốc nghếch: Cayer Vioden, Erich de Lafaeri và Kono Lint. Tất nhiên, trong trường hợp của Kono Lint, đó không phải là do thiếu nỗ lực mà là do khả năng của hắn bị trừng phạt.

Tuy nhiên, học sinh của Orbis Class hoàn toàn được chọn dựa trên khả năng thực tế của họ, bất kể tài năng của họ có kém cỏi hay không. Đó là lý do tại sao hầu như không có người lười biếng nào trong số họ—they đều làm việc rất chăm chỉ.

Trong tiểu thuyết gốc, Royal Class cuối cùng sẽ bị họ đánh bại trong năm đầu tiên. Tuy nhiên, một số học sinh tài năng nhất vẫn sẽ giành chiến thắng trong các trận đấu cá nhân của họ.

Dù sao đi nữa, cuộc đối đầu của chúng tôi với những kẻ đó ngày càng gần hơn.

“Các chuyên gia cận chiến thực sự có thể bị thương rất nặng, vì vậy hãy cẩn thận, cả hai người.”

Liana luân phiên nhìn Ellen và tôi. Mặc dù tôi là một người có [sức mạnh siêu nhiên], bằng cách nào đó tôi đã trở thành một người cận chiến.

“Nhưng... Những người từ Orbis Class có thực sự... ghét chúng ta không?”

Adelia thận trọng hỏi, có chút sợ hãi. Harriet là người trả lời.

“Anh trai thứ hai của tôi học Orbis Class. Vì vậy, anh ấy thực sự ghét nó khi tôi được chọn vào Royal Class. Tuy nhiên, anh ấy không bảo tôi đừng đi.”

Tôi không biết chính xác cô ấy có bao nhiêu anh em, nhưng cô ấy có ít nhất ba người. Tất cả bọn họ dường như đều tốt nghiệp Temple, và anh trai thứ hai của cô ấy dường như đã tốt nghiệp Orbis Class. Mọi người nhìn cô ấy, ngạc nhiên, vì đó là lần đầu tiên chúng tôi nghe nói về điều đó.

“Theo những gì tôi biết, họ tin rằng chúng ta chỉ tin vào tài năng của mình và không có gì khác. Các Giáo viên cũng cố tình động viên họ như vậy, nên có vẻ như họ cảm thấy mình tuyệt đối không được thua chúng ta. Niềm tin này thực sự đã ăn sâu vào họ.”

Đó là những gì tôi biết là tốt.

—Một nhóm ưu tú được đối xử đặc biệt chỉ vì tài năng của họ.

—Và một nhóm chỉ có thể trở thành tinh hoa sau rất nhiều nỗ lực.

Orbis Class rất ghét Royal Class. Tuy nhiên, Royal Class khá thờ ơ với Orbis Class.

Cuối cùng, đó chỉ là sự ghét bỏ từ một phía, cũng là do những hạn chế của Orbis Class.

Trong những năm thấp hơn, người ta vẫn có thể vượt qua sự khác biệt về tài năng thông qua nỗ lực mệt mỏi. Tuy nhiên, khi một người lên năm cao hơn, khoảng cách giữa Orbis Class và Royal Class sẽ chỉ ngày càng rộng ra. Sau khi thua Orbis Class, họ nhận ra rằng nếu không nỗ lực phát triển tài năng của mình, họ sẽ kết thúc tồi tệ hơn bất kỳ người bình thường nào ngoài kia. Một người chỉ biết ăn bám và thậm chí không cố gắng nỗ lực sẽ chẳng là gì ngoài một kẻ vô tích sự.

Nói thật, Orbis Class thực sự đã biến những thiên tài lười biếng của Royal Class thành những thiên tài chăm chỉ.

Nỗ lực không bao giờ có thể vượt qua tài năng.

Vì sự vô lý đó, Orbis Class, những người luôn nỗ lực hết mình, không thể không cảm thấy thua kém so với Royal Class.

Liana khoanh tay.

“Tôi nghe nói rằng ký túc xá của Royal Class và Orbis Class được xây dựng cách xa nhau để học

sinh của cả hai Lớp sẽ không chạm trán nhau bởi vì trong quá khứ, họ sẽ chiến đấu với nhau bất cứ khi nào họ có cơ hội.”

Bất cứ khi nào họ có cơ hội, những cuộc cãi vã sẽ xảy ra sau đó, và những hành động bạo lực sẽ xảy ra. Họ thậm chí không phải là học sinh bình thường mà là những người ưu tú của Temple. Nếu có gì đó không ổn, nó sẽ không chỉ kết thúc bằng một vụ hành hung mà là giết người.

Do đó, họ đã chuyển ký túc xá của Orbis Class và Royal Class cách xa nhau để họ thậm chí không có cơ hội chạm trán nhau. Harriet nhấp một ngụm rượu và thở dài.

“Nhưng họ nói rằng bây giờ nó tốt hơn rất nhiều. Trước đây, có vẻ như họ sẽ đi loanh quanh trong bộ đồng phục học sinh và ngay khi phát hiện ra ai đó từ Class khác, họ sẽ cãi nhau.”

Tôi thậm chí còn không biết đồng phục của Orbis Class trông như thế nào. Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ cãi nhau với ai chỉ vì tôi mặc đồng phục của Royal Class.

Mọi thứ đã trở nên tốt hơn, vì vậy nó không giống như quá khứ khi họ lờm nhào chỉ vì mặc đồng phục của mỗi người.

Tuy nhiên, hai Lớp sẽ không bao giờ có quan hệ tốt.

Và cuộc đụng độ chính thức giữa hai lớp đối lập đó đã được lên kế hoạch cho học kỳ thứ hai của chúng tôi.

Orbis Class sẽ mài lưỡi kiếm của họ vào lúc này để đánh bại chúng tôi. Royal Class sẽ thua trong trận chiến đồng đội do các vấn đề về tinh thần đồng đội và chỉ một số người sẽ giành chiến thắng trong các trận chiến cá nhân của họ. Ludwig sẽ đối đầu với học sinh năm nhất mạnh nhất của Orbis Class và sẽ thua trận đấu cá nhân của mình.

Nhân tiện, tôi không biết những trận đấu đó sẽ như thế nào khi chúng tôi có nhiều người hơn.

Liana nhìn về phía Ellen để hỏi cô ấy điều gì đó.

“Nhân tiện, Ellen, cậu sẽ tham gia giải đấu chứ?”

“Giải đấu?”

Vì đây là một lễ hội nên không chỉ có trận chiến giữa những người ưu tú mà còn có các sự kiện chiến đấu dành cho tất cả học sinh của Temple. Lớn nhất trong số đó là giải đấu chia theo cấp bậc. Chủ yếu là những người chuyên cận chiến sẽ tham gia.

Trong bản gốc, Ellen sẽ thi đấu trong giải đấu, nơi cô ấy sẽ giành chiến thắng trong năm đầu tiên của mình.

Đối thủ của Ellen trong trận chung kết là học sinh năm nhất mạnh nhất của Orbis Class—người đã

ngay lập tức khiến Ludwig bị đuổi khỏi giải đấu. Hẳn ta sẽ hầu như không đánh bại Ellen.

Trình tự đó cũng sẽ đóng vai trò như một khoảnh khắc cho thấy rằng Ellen sẽ là bức tường Ludwig phải vượt qua, giống như lần trên đảo hoang.

Tất nhiên rồi...

Xếp hạng hoàn toàn thảm hại.

Các độc giả có lẽ đã chán phần giải đấu võ thuật đó. Rốt cuộc, đó là một mô hình phổ biến.

Chiến đấu và chiến thắng, chiến đấu và chiến thắng.

Ah, tôi sẽ bỏ qua phần này. Nó thực sự kết thúc ở đâu?

Tôi đã nhận được rất nhiều những loại ý kiến.

Vì vậy, sau khi tôi viết phần đó, tôi đã phải uống thuốc an thần vì tất cả những bình luận ác ý đó...

Phần nhàm chán chết tiệt đó đang dần tiếp cận tôi trong thực tế.

"...Tốt."

Tuy nhiên, phản ứng của Ellen có vẻ hơi tiêu cực. Ban đầu, cô ấy sẽ chỉ tham gia và giành chiến thắng, nhưng mọi thứ dường như hơi khác một chút.

Sau một lúc, Ellen lắc đầu.

"Tôi không nghĩ mình sẽ tham gia."

"Tại sao? Thành thật mà nói, tôi nghĩ cậu sẽ dễ dàng giành được vô địch."

Tôi biết tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy.

"Chỉ vì... tôi không nghĩ có bất kỳ lý do gì để tôi tham gia."

Ellen đã học được cách [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Ellen dường như nghĩ rằng không có lý do gì để cô ấy tham gia vào một thứ như thế vào thời điểm đó bởi vì sự khác biệt giữa các kỹ năng của cô ấy và các bạn cùng lớp đã quá lớn.

Tôi đặt tay lên vai Ellen.

"Ừ, đó có lẽ là một ý kiến hay. Đừng tham gia."

Tôi nhẹ nhàng cười với Ellen.

"Nếu cậu tham gia, tớ sẽ không thể giành được vô địch."

Tuyên bố đột ngột của tôi khiến những người khác tròn mắt.

"...Ngay cả khi không có tớ ở đó, tớ không nghĩ rằng cậu có thể giành chiến thắng."

"...Có hơi quá đáng không?"

Trước những lời đột ngột của Ellen, mọi người phá lên cười.

Lời tuyên bố đột ngột của tôi rằng tôi sẽ tham gia giải đấu và lời nhận xét khinh miệt của Ellen

dường như đã gây ra niềm vui lớn cho những người khác.

'Các cậu có phải cười trên sự đau khổ của một người con trai không? Thật là một lũ khốn độc ác.'

“Tại sao tớ không thể giành chiến thắng?!”

“...Tớ có phải nói với cậu không?”

Tôi đã cố gắng hết sức để hòa hợp với cô ấy, nhưng Ellen chỉ nhìn tôi chằm chằm khi cô ấy uống nốt chỗ rượu còn lại.

“Cậu không phải là đối thủ của Cliffman. Nếu cậu ấy quyết định tham gia thì sao?”

"...Phải rồi."

Ah.

Tôi không thể nói bất cứ điều gì chống lại những sự thật đó. Ngay cả khi [sức mạnh siêu nhiên] của tôi được kích hoạt, tôi cũng không thể đánh bại Cliffman. Mặc dù kỹ năng của tôi đã được cải thiện một chút trong kỳ nghỉ, nhưng có lẽ Cliffman cũng sẽ không ngồi không làm gì cả.

Tôi không thể đánh bại Cliffman.

Sau đó, nếu có một anh chàng tài năng nào đó trong số những người tham gia thực sự có thể đánh bại Cliffman, điều đó có nghĩa là tôi cũng sẽ không thể vượt qua người đó.

“Hừm, vậy thì tốt. Tôi sẽ đi và bẻ gãy chân của tất cả những người thuộc Royal Class và Orbis Class mạnh hơn tôi, sau đó tôi sẽ tham gia.”

“...Có cảm giác như cậu thực sự muốn làm một điều gì đó như thế, vậy sao không nói ra thành tiếng nhỉ?”

Liana nhìn tôi trước nhận xét của tôi. Harriet cũng bình luận.

“...Làm thế nào để cậu có thể bẻ gãy chân của những kẻ mạnh hơn cậu ngay từ đầu?”

“Tấn công họ bất ngờ à?”

“Cậu... cậu thực sự định làm thế à?”

Mặt Harriet tái nhợt như thể tôi thực sự có thể cố gắng thực hiện kế hoạch nhắm nhí đó.

“Không biết. Tôi chỉ nói đùa thôi vì tôi cảm thấy khó chịu.”

Tôi chỉ nói đùa thôi. Tôi cũng không nghĩ rằng mình có thể giành được vị trí đầu tiên chỉ vì không có Ellen ở đó—đó cũng chỉ là một trò đùa.

Tôi thậm chí còn không nghĩ đến việc tham gia giải đấu đó.

Thay vào đó, sẽ tốt hơn rất nhiều nếu chỉ đấu với Ellen để cải thiện kỹ năng của tôi.

Bắt đầu từ học kỳ hai, tôi cũng định tập trung cho các công việc khác nên không có thời gian rảnh chơi trong sự kiện đó.

Đi lễ hội gì đó?

Một số giải đấu võ thuật? Tôi sẽ không tham gia.

Một số xung đột giữa các lớp học? Tôi chỉ cần vắng mặt.

Tôi đã sống trong thời gian vay mượn.

Tôi không thể chỉ sống như một sinh viên thực thụ.

“Tuy nhiên, hãy tham gia.”

Nhưng rồi đột nhiên, Ellen nói những điều vô nghĩa đó.

“Cái gì? Chẳng phải cậu nói tớ sẽ không được hạng nhất sao?”

Cô ấy đang nói về cái gì? Đầu tiên, cô ấy nói với tôi rằng tôi không giỏi đánh nhau, và sau đó cô ấy muốn tôi tham gia vào một thứ như thế?

“Chỉ tò mò thôi.”

Ellen đang nhìn chăm chăm vào tôi. Có phải cô ấy tò mò về kỹ năng của tôi? Lẽ ra cô ấy phải chứng kiến mức độ của chúng ở một mức độ nào đó khi chúng tôi ở Darklands.

Trong câu chuyện gốc, Ellen sẽ tham gia giải đấu và giành chiến thắng toàn bộ.

Tuy nhiên, Ellen đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều so với trong tiểu thuyết, vì vậy cô quyết định không tham gia giải đấu Temple, vì kết quả đã quá rõ ràng.

Bản thân cô ấy sẽ không tham gia.

“Cậu phải lọt vào vòng tứ kết.”

Vì vậy, Ellen dường như tự hỏi liệu tôi có thể đi được bao xa sau khi học kiếm thuật từ cô ấy.

Cô ấy muốn học trò của mình tham gia chứ không phải bản thân và cô ấy muốn xem.

“...Cậu say à?”

Đột nhiên, vẻ mặt của Ellen trở nên kỳ lạ, như thể cô ấy đang cố giả vờ rằng mọi chuyện vẫn bình thường. Cô ấy thực sự không phải là người như vậy, nhưng cô ấy vẫn nói rằng tôi phải lọt vào tứ kết sau khi học hỏi từ cô ấy.

Nhìn kĩ lại, không biết có phải do ánh đèn vàng rọi vào phòng hay không mà khuôn mặt cô gái ấy đỏ bừng lên.

“Nếu cậu không thể đến đó, tớ sẽ mắng cậu.”

Thật khó để nhìn vào nụ cười kỳ lạ đó đang nhảy múa trên môi cô ấy.

Sẽ tốt hơn nếu cô ấy chỉ say khướt hoặc ngủ thiếp đi. Sau khi thấy cô ấy hành động như vậy, toàn thân tôi như đông cứng lại.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading